

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
κότῳ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ ἄνθη ἑνὸς Ἑλλήνος ποιητοῦ. — Ἡ διάλεξις τῆς Ἑλληνίδος Β'.
(Ἀπὸ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἡμέρας τοῦ κ. Παγανέλη). — Colette Yver (ἀπὸ
τὴν Française Μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου). — Ἡ Νέα Γυναίκα. Ἀ-
νάλυσις τῆς Δ' πράξεως τοῦ δράματος. — Ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν Λειψίαν,
(ὑπὸ Ταξιδιωτῆδος). — Τὸ Μαραμμένον κρίνον (μυθιστόρημα
κ. Κ. Παρρέν). — Ἀλληλεγραφία. — Συνταγὴ — Εἰδοποιήσεις — Ἐπιφυλ-
λῆς. Μαροκινὸν Εἰδύλλιον. (Μετάφρ. δος Εἰρ. Νικολαΐδου).

ΤΑ ΑΝΘΗ ΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ γυναικείου ζητήματος ἐξοχολοῦται.
Καὶ ἡ Νέα Γυναίκα ἔγινεν ἡ ἀφορμὴ νὰ χυθῆ τόση μελάνη,
νὰ ἀκονισθοῦν τόσαι γλῶσσαι, νὰ ἀνταλλαχθοῦν τόσαι σκέ-
ψεις, νὰ λεχθοῦν τόσα σοφά, ἀλλὰ καὶ τόσα κουτὰ πράγ-
ματα, ὥστε καὶ διὰ τὴν πλέον γηρασμένην ἀνθρωπότητα
μερικὰ ἐντελῶς ἀκαταλόγηστα νὰ μὴ εὐρίσκουν θέσιν.

Εἰς ὅλα αὐτὰ — πρέπει νὰ σημειωθῆ καλὰ, — δὲν ἔχει εὐ-
τυχῶς νὰ κάμῃ τίποτε ἡ «Νέα Γυναίκα» ὡς δρᾶμα. Αὐτὸ
ἐκρίθη ἀπὸ τοὺς πραγματικὸς τεχνοκρίτας, καὶ ἀπὸ τὸ
μέγα κοινὸν καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν, ποῦ τοῦ ἔπρεπε.

Ἀλλὰ ἔμεινεν ἡ ὑπόθεσις, ἡ διέπουσα ἰδέα καὶ τὸ γυ-
ναικεῖον ζήτημα, τὸ ὅποιον κρύπτεται ὑπὸ τὴν ἰδέαν αὐ-
τὴν. Ὅχι ζήτημα ψήφου καὶ πολιτικῆς χειραφετήσεως καὶ
δικαιωμάτων καὶ ὑπεροπτικῆς ἐξεγέρσεως καὶ
αὐθαδεΐας τῆς γυναικός. Τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Οὔτε ἐζη-
τήθησαν, οὔτε ἐνεφανίσθησαν, οὔτε ἔκαμαν κἂν τὴν ἐλαχίστην
ἐμφάνισίν των εἰς τὴν σκηνὴν. Ἀπλούστατα ἐτέθη τὸ ζή-
τημα τῆς γυναικός, ὡς ἀνθρώπου, δημιουργοῦντος τὸ ἐγώ
τοῦ καὶ ὡς μητέρας δημιουργούσας τὰς γενεὰς τοῦ μέλ-
λοντος. Φυσικὰ μέγιστος πρᾶγμα ὅλης αὐτῆς τῆς δημιουρ-

γικότητος καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἶναι ἡ ἐργασία εἰς κύκλον
ὄχι μόνον στενὸν καὶ ταπεινόν, ὡς ἐγένετο ἕως τώρα, ἀλλ'
εἰς εὐρύν, ὑψηλὸν καὶ ὠρσίον.

Τί ἀπλούστερον, φυσικώτερον καὶ εὐγενέστερον ἀπὸ αὐτό;
Καὶ τί λογικώτερον καὶ ἐπιβαλλόμενον ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρῶ-
την τῆς ζωῆς ἀνάγκην, ἀπὸ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀν-
θρωπότητος;

Καὶ ὅμως εὐρέθη ἄνδρας Ἕλληνα, ποιητῆς, esthète, σο-
φός, ἀβρός καὶ εὐγενὴς εἰς ὅλα, ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἔχομεν
ὑψηλὰ εἰς τὴν ὑπόληψιν μας, ποῦ ἐσυνειθίσκαμεν νὰ νομίζω-
μεν νέους κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν, ὁ ὁποῖος μᾶς
ἐπεφύλασσε μίαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν. Ὁ φίλος μου αὐ-
τὸς ὑπερέβη εἰς τὸ γυναικεῖον ζήτημα καὶ τοὺς καλογῆρους
ἀκόμη τοῦ Μεσαιωνικοῦ καὶ καταρρέουστος Βυζαντίου, ὅταν
ἐσυζητοῦσαν περὶ τοῦ ἀν' ἡ γυναίκα ἔχη ἢ ὄχι ψυχὴν.

Τὸ ζήτημα τῆς γυναικός ὡς ἀνθρώπου ἀνεπτυγμένου,
ἰσχυροῦ, ὑπερόχου, τὸν ἐτάραξε, τὸν ἐπείραξε τόσον, ὥστε νὰ
χάσῃ τὴν συνειθισμένην διαύγειαν τῆς ἀντιλήψεώς του καὶ
τὸ κάλλος καὶ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν ἰδεῶν του. Καὶ δι'
αὐτὸ ὁ Πήγασος, εἰς τὸν ὅποιον συνήθως ἀνέρχεται, ὅταν
γράφῃ, ἐταράχθη, ἀφηνίασε καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κρημίσῃ
κάτω τὸν ἀναβάτην του, εὐθὺς ὡς εὐρέθη ἀντίκρου μὲ μίαν
γυναίκα, ἡ ὁποία μὲ ὅλην τὴν ἀρμονικὴν ὠραιότητα καὶ
ἀδρότητά της ἐφάνη ἀρνούμενη τὸν ἀποκλειστικὸν ρόλον της
ὡς σκεύους τῆς ἡδονῆς.

Καὶ ὁ ἀναβάτης εἰς τὸ ἀφηνίασμα αὐτὸ τοῦ ἵππου, τὰ
ἔχασε τόσον, ὥστε νὰ ἐκλάβῃ τὸ ἡμισυ τῆς ἀνθρωπότητος
ὡς λουλούδια μόνον προωρισμένα νὰ ἐμφανίζωνται δι' ὀλί-
γας ὥρας εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς, ἢ ἐπάνω εἰς τὰς ἀν-
δρικός κομβιοδόχους.

Και έτσι μερικά μεσαιωνικά άνθη, που τότε εφύτρωναν εις κή-
πους ποιητικούς αληθώς, διότι τους έπεριφρουρούσαν ή προηγουμένως
κητότε άνδρική αλήθεια και ή ίπποτισμός και ή δια της σπάθης
και του όπλου και της θυσίας της ζωής επικράτησις, ζητούν-
ται να άνασταθούν εξαιρετικώς και αποκλειστικώς εις τον
πρωτότυπον αυτόν περλάεισον της νεωτέρας Ελλάδος. Εις
τον όποιον όμως, φεσ! οι πολλοί συστηματικώς και εξ ε-
παγγέλματος τα καταστρέφουν.

Και ή νεοκρανία αυτή των λουλουδιών των
ρομαντικών χρόνων θα μας φέρη χωρίς άλλο εις τον
χρυσόν αιώνα της άνωπαρξίας μας ως έθνους και ως φυλής.
Διότι φαντάζεσθε την Ελλάδα με τους άνδρες ανθοκόμους
μέσα εις τους παραδείσους των των θηλυκών λουλουδιών και
κατακλινομένους ειρηνικώτατα να κόπτουν κάθε μέρα και ένα
ώραίον ρόδον, ή μενεξέ, ή βιόλα, το όποιον να θαυμάζουν
μία στιγμή—κατά την μίαν και μόνην πρωίαν της άνθισσώς
του— να απολαμβάνουν την ήδονήν της άβρότητας και μυ-
ρουδιών του και έπειτα να το πετούν ως άχρηστον εις την
λάσπην, για να βάλουν εις την θέσιν του άλλο φρεσκότερο
και πλέον νωπό; Και φαντάζεσθε τί βρώμα και τί μόλυσμα
θα άναπτυχθή, εϋθύς ως τα έκκατομμύρια αυτά των πεταγ-
μένων εις την λάσπην λουλουδιών σαπίουν και έκπέμψουν
όλας τας βρωμεράς αναθυμιάσεις των; Και φαντάζεσθε τί
θα γίνη μέσα εις την άλλην ρυπαρότητα, εις την όποιαν
θα πλέη ή ανθρωπότης τότε, όταν στερηθή και τα γυ-
ναικεία χέρια, που δουλεύουν τόσους τώρα αιώνας για να
την καθαρίζουν και την απολυμαίνουν;

Και όμως αυτή δίδεται ως συνταγή σοφή δια το μέλλον
μας ως φυλής, ή όποια θα είχε την πρωτοτυπίαν του-
λάχιστον να ξεψυχήσῃ και εξατληθῃ και πάυση ύπάρχουσα
όχι από τα συνειθισμένα κακά, εις τα όποια έχθήσῃ αι
νεκρά σήμερον φυλή του περλαθόντος, αλλά που θα απέ-
θνησκε μέσα εις τα αποσυρθευμένα πτώματα δυσεκατομ-
μυρίων λουλουδιών.

Και ό ποιητής του ώραίου αυτού και πατριωτικού όνει-
ρου, αιωρούμενος μεταξϋ γῆς και ούρανοϋ, θα έδλεπε την κα-
ταστροφῆν την πρωτότυπον μιᾶς φυλής ολοκλήρου, ή όποια θα
εξέπνεε άνδρπροπέστατα κάτω από τόσην δυσοσμίαν.

Ενθυμούμαι ότι είχα ιδεί κάποτε εις το Salon των Πα-
ρισίων μίαν εικόνα του μεγάλου Άγγλου ζωγράφου Alma-
Tadema. Παρίστανε τον Ηλιογάβελον επί θρόνου χρυσοϋ και
ύπ' αυτόν πλήθος από ώραίαις γυναίκες, που ξεψυχούσαν μέσα
εις μίαν θάλασσαν από πέταλλα ρόδων, τα όποια έπεφταν
έπάνω των και τας έσκέπαζαν σιγά, σιγά, εις μίαν άτελει-
ωτον και συνεχή άνθίνην βροχήν. Ο θάνατος εκείνος, ό επι-
νοηθείς από τον βάρβαρον και έκφυλον τύραννον, έπαρουσιάζ-
ετο τουλάχιστον υπό μίαν ποιητικήν ώραϊότητα και έδιδε
το μέτρον μιᾶς ήδονικής τερατώδους σκληρότητας εις αιώνας
και εις λαούς, τους όποιους δεν είχε φωτίσει του πολιτισμοϋ
το φῶς.

Αλλά σήμερον, αν κενείς Έλληνα ζωγράφος θελήσῃ να απο-
θνατίσῃ την ιδέαν του νεωτέρου Έλληνοϋ, του ζητούντος να
άνθοποιήσῃ το ήμισυ του Έλληνα πληθυσμοϋ, τότε ή εικόνα του

ήδονικοϋ θανάτου θα μεταβληθῃ εις κάτι άγριον και τερατώ-
δες. Αφού άνδρες, αντιπροσωπεύοντες φυλήν ολοκλήρον, θα
είναι οι ψυχορραγούντες μέσα εις σάπια και βρωμερά σκέλε-
θρα γυναικίων. Η εικόνα του ποιητοϋ της ιδέας αυτής επί
του ποιητικοϋ Πηγάτου του θα τεθῃ φυσικά όπον και ό Η-
λιογάβελος επί του θρόνου του.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Από τας Αθηναϊκας Ημέρας του κ. Σπ. Παγανέλη.

Β.

Εσιώπησε μικρόν ή Γλυκερία έδῶ. Ενητένισεν ως εν έμ-
πνεύσει εις το κενόν, συνωφρούθη έλαφρῶς και εξηκολούθησεν.

«Υπήρχεν ακόμη χρυσελεφαντίνη και θεία ή Αθηνα εν-
τός του Ιεροϋ του Παρθενώνος, άλλ' ήφανίσθη, όπως και ή
Πρόμαχος χαλκή. Το Έλληνικόν Βυζάντιον είχεν έλκύση άνά-
γε αυτήν, ή σφύρα φανατικοϋ τινος χριστιανοϋ την έκολό-
βωσεν, ή το πῦρ βαρβάρου πυρκαϊῆς ανέλυσε και έχώνευσε τα
σπαργώτα μέλη του θείου εκείνου καλλιτεχνήματος; Αλλ'
ή θεός δεν υπήρχει πλέον εις τον σικόν του Παρθενώνος. Το

Έλληνικόν Κράτος του Βυζαντίου άκέραιον ήστατο πάντοτε,
και πάντοτε επάλαιεν άμυνόμενον ύπερ έαυτοϋ και της τυ-
φλής. Δύσεως κατά των βαρβάρων επιδρομών. Πριν ή άλλάξη
θεόν το περικαλλές του Ιουστινιανού τέμενος, το εις την Σο-
φίαν του Θεοϋ άφιερωθέν, ό Παρθενών ήλλαξε τύπον θρησκείας,
και, νάος χριστιανικός εισέτι, δεν ήτο όμως και έλληνικός νάος
της Ορθοδοξίας. Οι Φράγκοι είχαν άλλωσῃ τας Αθήνας. Ο
Παρθενών απέβη Λατινική εκκλησία, και ό της πόλεως και της
Ακροπόλεως Έλληνα επίσκοπος Ακομινάτος έπλευσεν εις
Κέαν, απολοφυρόμενος εκείθεν την διπλήν της πόλεως συμ-
φοράν. Τους Φράγκους διαδέχονται εις τας Αθήνας οι Κατα-
λάνοι και τούτους οι Φλωρεντινοί Ατσαργίλοι. Εις τούτων,
ευγενής την ψυχῆν, ό Νέριος, θέλων να υπογλυκάνῃ την θλι-
βεράν της πόλεως τύχην, και εις τας άναμνήσεις αυτής να
έκδηλώσῃ τον σεβασμόν του, πολιτεύεται ήπίως προς τους
Αθηναίους και, εν στιγμή μεγαλοφροσύνης, ίσως δε και πα-
λιτικής περινοίας, επιτρέπει να επαναλάβῃ ό όρθόδοξος χρι-
στιανικός κληρος τα δίκαια αυτού, δίκαια, άτινα ό προάρ-
ξας λατινικός με τόσον όλίγον χριστιανικόν πνεϋμα και τό-
σον όλίγην ευπρέπειαν είχε σκαιῶς και τυραννικῶς κατακτι-
τήσῃ.

«Η Έλληνική αυτοκρατορία του Βυζαντίου κατελύθη.
Επί των επάλξεων αυτού έπεσεν ό Κωνσταντίνος, μαρτυ-
ρήσας ότι ή γῆ, ήτις εγέννησε τους Κόδρους, εξηκολούθει εισέ-
τετι να γεννηῖ ήρωας βασιλεις και μάρτυρας.

«Το 1458 αἱ Αθηναί αλλάσσουσι δεσπότην. Η τουρκική
κατάκτησις εκτείνεται επί την πόλιν του Περικλέους, και
πρώτη εξωτερική και άπτη έκδήλωσις αυτής είναι και ό μι-
ναρές, όστις ύψούται επί του Παρθενώνος και ό Τουρκος έμά-
μης, όστις ίεροπαύττει επί του εις τζαμίον μεταβληθέντος
Παρθενώνος ναοϋ της «Παναγίας της Αθηνιώτισσας» ήδη,
ον έλάμπρυνεν ό Περικλής και ό μέγας λάος του. Το σκότος
της εποχής και της δουλείας, την λήθην, ήτις βράννει του
Θησεως και του Περικλέους το Άστυ σκεδάζει άπαισιῶς ή

φλόξ του κεραυνοϋ, όστις κατά το 1656 πεσών εις τα Προ-
ύλαια, κατοικίαν του Τούρκου φρουράρχου και προσωρινήν
πυρίτιδος αποθήκην, άναφλέγει αυτήν και άνατινάσσει εις
άμορφον κατασκευάσμη το άριστουργημα του Μνησικλέους.

«Και ή σιωπή και ή λήθη και ή σκοτία βράννει πάλιν την
πόλιν και την Ακρόπολιν.

«Διέρρευσαν έτη δουλείας και δακρύων ήμέρακι. Εις στι-
γμήν πνευματικής άνανήψεως, ό άγνώμων ευρωπαϊκός κόσμος
άναμνήσκειται ασκρῶς της έλληνικής γῆς, άκριῶς δε και
σποραδικῶς πέμπει εις το άλλοτε δαιμόνιον Άστυ, και μέγα
σχολείον του Κόσμου και του πνεύματος, τα τέκνα αυτού
πρός επισκεψιν και μελέτην. Εις Γολάτης, της ζωγραφικής
τέχνης και μύστης, ένταλθεις άρμολίως, έρχεται το 1674 εις
Αθήνας. Άνερχεται εις την Ακρόπολιν και άντιγράφει του
Παρθενώνος τα άετώματα, άκέραιου εισέτι τότε, και τας
άλλας έγγλύφους παραστάσεις του ναοϋ. Εϋτυχῶς, ότι εγ-
καίρως το έπραξε. Δύναμει να ισχυρισθῶ, προσέθηκεν ή Γλυ-
κερία, ότι ε.τι υπήρξε δια την αρχαιολογικήν επιστήμην ό
Παυσανίας, εγένετο ό Carrey δια τους θέλοντας να μελε-
τήσωσι τα γλυπτά του άκέραιου ναοϋ, και να άρμώσωσι τους
διαλυθέντας σπονδύλους των κιώνων και τους άρμους των άγχα-
μάτων και των παραστάσεων.

«Τοιαύτη άτυχῆς του Παρθενώνος τύχη είμαρτο να αποβῃ
άτυχέστερα έτι. Επέρχεται ό άπαισιᾶς μνήμησ Μοροζίνης.

«Ητο τότε 1687. Πολιορκεί τους Τούρκους εις την Ακρόπο-
λιν, και, βάλλων δια του Καϊνιζμαρχ τους όλμους αυτού κατά
του Παρθενώνος, ον είχαν μετατρέψῃ εις πυριτιδαποθήκην οι
Τούρκοι, άνατινάσσει αυτόν την 26ην Σεπτεμβρίου 1687,
ήμέραν Παρασκευῆν. Εις την σειράν των άπαισιῶν του έλλη-
νικοϋ έθνους χρονολογιών, παραπλεύρως της 29ης Μαΐου 1453
και ήμέρας Τρίτης της εβδομάδος, ή άλγοϋσα συνείδησις του
Έλληνικοϋ Έθνους τίθησι την χρονολογίαν αυτήν. Κατ' εκεί-
νην εδομολήθη και άνετινάχθη ό Παρθενών, κατά ταύτην
εδουλώθη το Γένος, και ό χριστιανικός νάος της του Θεοϋ
Σοφίας μετετρέπη εις τέμενος μωαμεθανικόν.

«Και κατασυνέτριψε μόνον τον Παρθενώνα ό άπαισιᾶς Μο-
ροζίνης! Τον έσύλησεν εκ περισσοϋ. Και την βέβηλον σύλησιν
κρίνων άνεπαρκῆ ό Ενετός αυτός στρατηλάτης και στόλαρ-
χος, ό άρτι κοσμήσας το μέτωπόν του δια της προσωνομίας
και της δάφνης του «Πελοποννησιακοϋ», συνέτριψεν άγροίκως
του Φειδίου τα άριστουργήματα, όταν εν τῇ έκλογῇ των σκύ-
λων, εξ άνυπομονούσας διεχώριζε δια σκαιῆς χειρός τα λά-
φυρα, άτινα έμελλε να άπαγάγῃ.

«Και οι έργάται της συλήσεως και της κλοπῆς, άνυπόμο-
νοι να εκτελέσωσι πιστῶς του «Πελοποννησιακοϋ» τας δια-
ταγᾶς, κατέρριπτον ή ήρωτηρίαζον εξ άπροσεξίας, εξ άμα-
θείας, ή άπειρίας και σπουδῆς, τας θείας των άετωμάτων
παραστάσεις, και συνέτριβον κτηνωδῶς εις την γῆν τους ίπ-
πους του άρματος της Αθηνᾶς, όστινες ενόμιζε τις ότι ήσαν
έτοιμοι να χρεμετίσωσι και με φρίσσοντας τους μυκτῆρας,
άνασκάπτοντες την γῆν δια των όπλων, ύποπτέρως καλπάζ-
ζοντες να άναγάγωσιν εις του Ολύμπου τας χρυσᾶς κορυφᾶς
την θεάν και το άρμα της.

«Κατά το 1800 επέρχεται άλλος σφετεριστής. Ο Σκῶ-
τος Έλγιν. Συλῆει και αυτός, και όσα άδυνατεί να συλήσῃ
συντρίβει άνασθήτως και άπειροκάλως. Απάγει την Κόρην
του Έρεχθείου, και μεταβάλλει εις άγγλικᾶς λίρας το πολύ-
τιμον σύνολον των φερονύμων αυτού μαρμάρων. Δεν είναι
άψυχα τα μάρμαρα ταύτα. Ζωῆς παλμόν και πνοήν αποπνέ-
ουσι, τον παλμόν και την ζωήν, ήν έσκόρπισε και ένεφύσησεν
εις αυτά του Έλληνοϋ γλύπτου ή σμίλη και ή μεγαλοφυία.
Και εις της μαρμαριούσης λευκότητος αυτών την άσπιλον και
παρθενικήν φυσιογνωμίαν άνήλθε τότε της όργῆς και της αι-
δοϋς το έρύθημα, ότε, κριθέντα ως έμπόρευμα, τάριστουργή-
ματα εκείνα, έπωλήθησαν ως τοιοϋτο, και εξόριστα έτάκησαν
έκτοτε και τίκονται, τιμώμενα μεν άλλᾶ νοσταλγοϋντα
πάντοτε την γῆν, ήτις τα εξέθρεψε, τα έπλασε, τα ήγειρε,
τα εξωφρόνησε, και τον ήλιον όστις τα εφώτισε, τα έθώπευσε
και τα ήγαγεν.

«Η Ακρόπολις, ό Παρθενών της, ήτο τουρκικός έτι. Από
μάχης κρυγῆν και νίκης παιϊνας είχεν άντηγήσῃ, ότε, εις
χείρας των ήμιθέων της Έλληνικής Επαναστάσεως διατε-
λών, έμάχετο και αυτός μετ' εκείνων ύπερ της δόξης της
πατρίδος γῆς, και της ελευθερίας της. Επήλθεν ή Έλευθερία
αύτη. Δόξα εις τους ήμιθέους έργάτας της! Δόξα εις τους
άπαρμιλλους ήρωας της! Δόξα εις τα μάρμαρα ταύτα, τα
ευγλώττως συνηγορήσαντα ύπερ της άνεξαρτησίας! Δόξα εις
τους Φιλέλληνας! Δόξα εις τους πεπολιτισμένους λαούς τους
συμπονέσαντας και βοηθήσαντας την Ελλάδα γιγαντομα-
χοϋσαν και άγωνιώσαν! Δόξα εις το Ναυαρίνον! Εκεί, όπως
και εις την Σαλαμίνα, το πνεϋμα ενίκησε την ύλην, και ή
Ιδέα έπυργώθη άπροσμάχητος κατά της άδικίας και της
δουλείας.

«Το 1833 ή Ακρόπολις, εις Τούρκων χείρας πεσοϋσα εν
τῷ μεταξϋ, παραδίδεται εις τους ελευθέρους Έλληνας. Και
έλληνική εφεξῆς, καθαίρει έαυτήν, και άνοίγει τους άγνισθέν-
τας κόλπους της εις την πνευματικήν λατρείαν των ευγενών
ψυχῶν και των φωτισμένων πνευμάτων και λαών.

«Ας ελπίσωμεν, ότι του Ιεροϋ Βράχου αι όδυνηρά περι-
πέτειαι ετερματίσθησαν όριστικῶς έδῶ. «Οτι ήμέραι ευκλείας
θ' άναντείλωσι πάλιν επ' αυτόν, και, άπ' αυτού εκπορευόμε-
νι και εκτεινόμενι, θα καλύψωσι την έλληνικήν γῆν και
τους Πανέλληνας, μελετώντας και εργαζομένους την θεμιτήν
του Γένους και άσφαλή άποκατάστασιν.

«Ας εγγυηθῇ τοϋτο ή θεότης της Τέχνης, ήτις έσκήνωσεν
εκεί, και ή διπλή θεότης του αρχαίου έλληνικοϋ κόσμου άφ'
ένός, του Χριστιανισμοϋ άφ' έτέρου, ήτις ελατρεύθη εν τῷ
Παρθενώνι ως Αθηνα και ως Παναγία».

Εσιώπησεν ή Γλυκερία. Προσεβλέψαμεν πάντες και πάσαι
άλλήλους, άλλ' οϋδεις φθόγγος, οϋδεμία φωνή εξέφυγε του
χείλους μας. Ο σεμνός ένθουσιασμός, ή αϋστηρότης και ή ευ-
γλωττία της, ής άτελεστάτη και άμυδρά περρέχεται εν ταις
γραμμαίς ταύταις ιδέα, είχαν ασκήσει άκατανίκητον δύναμιν
και γοητείαν επ' ήμων. Τα χείλη έσιώπων, και μόνον αι
καρδιαί επαλλον, και εφθέγγοντο κραταιῶς αι ψυχαί.

Και ήμεϊς, αποθαυμάζοντες την ευγενῆ και φιλοπάτριδα

αυτήν Ἑλληνίδα, τὴν διὰ τοῦ πνεύματος, τῆς χάριτος καὶ τῆς μαθήσεως ἀληθῆ συμπολίτιδά τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Περικλέους, « Ἰδοὺ! », ἀνεκράξαμεν, διακόψαντες πάντες ἐν βοῇ τὴν βιβλίον αὐτῆς τῆς αἰθούσης, αἰδου ὅπως παρασκευάζει καρδίας, ὅπως σφυρηλατεῖ τὰς ψυχὰς ὁ ἔρωσ τῆς ἱερᾶς Ἑλλάδος, καὶ τῆς ἀθηνάτου ἱστορίας τῆς ἡμετέρας. Εὐγε εἰς τὴν Ἑλληνίδα!»

COLETTE YVER

Ἐνὰ νέον μυθιστόρημα, *Πριγκίπισσα τῆς Ἐπιστήμης*, ἐδημοσιεύθη τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν τῶν Παρισίων. Ἡ συγγραφεὺς Colette Yver δὲν εἶνε ἄγνωστος. Τὸ ὄνομά της καὶ τὸ εὐχάριστον τάλαντόν της ἦσαν γνωστά ἀπὸ διάφορα ἄλλα ἔργα της καὶ ἰδίως ἀπὸ δύο γνωστότερα, *Αἱ γυναῖκες τῆς σκέψεως*, *Πῶς ἐκλείπουν αἱ βασίλισσαι*. Ἐγίνε λοιπόν καὶ τὸ νέον βιβλίον της δεκτόν μετὰ μέγαλον ἐνδιαφέρον.

Μεγάλη ἦτο ἡ ἐκπληξίς! Αἱ *Πριγκίπισσαι τῆς Ἐπιστήμης* δὲν ἦτο πλέον μόνον ἔργον συμπαθοῦς μυθιστοριογράφου, μετὰ τὸ ὥραϊον καὶ χάρειν ὕψος, ἀλλὰ βιβλίον δυνατοῦ συγγραφέως, τὸν ὅποιον πρόδημα νέον καὶ συγκινοῦν τὸν ἔθελξε, καὶ ὁ ὅποιος μετὰ ἐπιχειρήματα πολλὰ καὶ ἀκριβῆ ἐκθέτει τὸ θέμα του καὶ τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ, μετὰ τέχνην σκέψεως καὶ ἐκφράσεων ἀληθῶς θαυμασίων.

Ἐγίνε τὸ προσφιλέστατον ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν τῶν παρισινῶν σχολῶν... ἡ Colette Yver, ποία ἦτο; νέα κόρη, ἔλεγον οἱ μὲν, ἰατρός ἔλεγον οἱ ἄλλοι, καὶ αἱ ὑποθέσεις ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον τους, ἐνῶ πολὺ βραδέως, παρὰ τὴν θέλησιν ὅλων, ἡ Ἐπιθεώρησις ἐδημοσίευσεν ὀλίγον, ὀλίγον τὸ ἔργον, ὡς νὰ διεσκέδαζε μετὰ τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν ἀναγνωστῶν της, καὶ ἔφερε κάθε δεκαπενθήμερον ὀλίγον περισσοτέρην στενοχωρίαν μετὰ τὴν σύγκρουσιν, τὴν ὅποιαν ἡ συγγραφεὺς ἔκαμε νὰ γεννηθῆ μετὰ τοῦ φεμινισμοῦ καὶ τοῦ ἔρωτος. Τέλος ἐγίνε γνωστὴ ἡ συγγραφεὺς δὲν εἶνε νέα κόρη, ἀλλὰ νέα μελαχροινὴ γυναῖκα, μετὰ πρόσωπον ζωηρόν, ἀπλῆ, δὲν ἀγαπᾷ τὴν ρεκλάμα, καὶ ἐκράτησε μέσα της κατὰ τὴν ἀγρίαν ὄνειροπόλησιν τὴν ἀγαπητὴν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Βρετανίας, τοὺς προγόνους της. Εἶνε νέα γυναῖκα θελκτικὴ, διόλου σχολαστικὴ, τὴν ὅποιαν δὲν μεθύει ἡ ἐπιτυχία της καὶ φροντίζει περισσώτερον διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ τὸ σπίτι της, παρὰ διὰ τὰ μυθιστορηματὰ της.

Δὲν πρέπει ὅμως δι' αὐτὸ νὰ θεωρηθῆ ἡ Colette Yver ὡς ἀπλῆ ἐρασιτέχνης, ἡ ὅποιαν θέλγει τὸ κοινὸν γράφουσα κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της. Εἶνε φιλόλογος εἰς τὸ βῆθος τῆς ψυχῆς, χωρὶς νὰ ἐπιζητῆ νὰ φαίνεται. Ἡ Δοκτορῆσσα Guémènè καὶ ἡ Κυρία Gourdaaux, οἱ δύο θαυμάσιοι αὐτοὶ χαρακτήρες ὅπου ἐδημιούργησεν, ἀνακατεύονται εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν, λύονται τοιοῦτοτρόπως τὸ ζήτημα, τὸ ὅποιον αἱ *Πριγκίπισσαι τῆς Ἐπιστήμης* ἐγέννησαν. Ἡ κλίσις της πρὸς τὴν φιλολογίαν, ἔδωκε δείγματα ἀπὸ τὴν μικρὰν της ἡλικίαν. Εἰς ἡλικίαν πέντε ἐτῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου τὰ χερᾶκια της μόλις ἐγνώριζον νὰ γράφουν τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, ἡ Colette Yver, ἠρέσκετο νὰ διη-

γῆται ἱστορίας, τὰς ὅποιαις οἱ μεγαλειότεροι ἀδελφοὶ τη ἔγραφον.

Κόρη εἰσπράκτορος φόρων, ἐπέεργε τὴν νεότητά της εἰς ἐπαρχίαν, μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν, δηλαδὴ μακρὰν ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἠδύνατο νὰ ἐκκολύνουν τὸ στάδιόν της. Καὶ ὅμως εἰς ἡλικίαν δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἤρχισε νὰ γράφῃ βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν καὶ διηγήματα εἰς τὰ περιοδικά.

«Μερικὰ δὲν ἐγένοντο δεκάτ'», ὁμολογεῖ μόνη της μετὰ ἐξυπνάδα.

Τὸ 1899 τὸ πρῶτόν της μέγαλον μυθιστόρημα τὸ *Οἰκοτροφεῖον τῆς Σφιγγός*, ἐξεδόθη εἰς ἔκδοσιν διὰ νεάνιδας, ἔπειτα τὸ *Ποιμνοστάσιον* καὶ τὰ ἄλλα γνωστά ἤδη ἔργα της, ἔφερον τὸ ὄνομά της εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος μετὰ τὸ ὄνομα τῶν σημερινῶν φιλολόγων μας.

Ἰδοὺ λοιπὸν γνωστὸν τὸ πρόσωπον τῆς Colette Yver, καὶ οἱ ἀναγνώστει θὰ δύνανται μαζὴ μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ἐνός ἔργου, τὸ ὅποιον τοὺς ἤρесе, νὰ ἔχουν καὶ τὴν σικχαφρίαν μιᾶς γυναίκος, τῆς ὅποιαις ἡ θελκτικὴ ἀπλότης συμφωνεῖ μετὰ τὸ τάλαντόν της.

(Germaive Albert-Dulac).

Ἡ ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Πρῶξις Δ'. Τὸ πρόγραμμα τῆς ζωῆς τῆς Νέας Γυναίκος στεφανώνεται μετὰ ἕνα μέγαλον θρίαμβον. Τὸ παιδί της, «τὸ κληρονομικῶς ἐκφυλο, τὸ καμπουριασμένον, τὸ κακόν, τὸ ἄσχημον, τὸ ἔκαμεν ὥραϊον καὶ γερόν καὶ σοφόν καὶ πλούσιον παλληκάρι».

«Αὐτὴ μετὰ τὴ δουλειά της, μετὰ τὴν τέχνην της, μετὰ τὰ χροσὰ της χέρια», ὅπως τῆς λέγει ὁ μετὰ τὸσα ἔτη ἐπανερχόμενος σύζυγος.

Ὁ κ. Τσοκόπουλος λέγει, ὅτι ἐδῶ ἡ Νέα Γυναίκα γίνεται παλῆ, διότι κάθε γυναῖκα ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμεν αὐτὴ. Πιθανόν. Ἀλλὰ κάθε γυναῖκα παλῆ δὲν θὰ ἐπέδιδε νὰ κάμῃ τὸν υἱόν της Ὀλυμπιονίκην. Ὁ δὲ τὸν ἔκαμεν ἴσως ἔμπορον γουρουνῶν—εἶνε τὸ πλέον ἐπικερδὲς ἐπάγγελμα εἰς τὴν Ἀμερικὴν— ὅπως θὰ τὸν ὄνειροπόλει κάποιος ἀπὸ τοὺς κύριους κριτὰς, ὁ ὅποιος ἤνυεν, φαίνεται, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπον νὰ θυσιάσῃ ἡ νέα αὐτὴ γυναῖκα μίαν ὀλόκληρον ζωὴν, γιὰ νὰ φέρῃ τὸ παιδί της τῶν δέκα ἐννέα μόλις χρόνων Ὀλυμπιονίκην. Ὁ δὲ τὸν ἔκαμεν τραπεζίτην, τραστίσταν, ἀλλὰ Ὀλυμπιονίκην ὄχι.

Λοιπὸν ἡ Νέα Γυναίκα, ἡ ὅποιαν εἶνε μάννα Ἑλληνίς, καὶ ἡ ὅποιαν μέσα εἰς τὰς φλέβας της ἔχει κατὰ τὸ κίμα μιᾶς Ἑλληνίδος ἀρχαίας, ποῦ ἐνέπνευσε τὸν Παρθενῶνα, ἡ Νέα Γυναίκα κατὰ τοῦτο ἀκριβῶς διαφέρει ἀπὸ κάθε παλαιᾶν. Ὅτι ἐνόμισε κορυφώμα τοῦ ἔργου της τὸν Ὀλυμπιονίκην αὐτόν.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς ψυχῆν, τὴν λατρεύουσαν τὸ ὥραϊον καὶ τὸ μέγαλον καὶ τὸ γενναῖον καὶ τὸ δυνατὸν, τὸ ἰδανικόν, εἰς τὸ ὅποιον πρέπει νὰ τείνῃ ἡ μόρφωσις ἐνός ἐφήβου, ἡ τελειοποίησις του ὡς ἀνθρώπου, ἡ προάσκησις του ὡς ὑπερκπι-

στοῦ τῆς πατρίδος καὶ ὡς πολίτου τιμίου, εἶνε ὁ κότινος τῆς ἀγριελῆς τῆς Ἄλλεως. Ἡ μάννα ἐκείνη, ποῦ βλέπει εἰς τὸ Στάδιον τὴν ἀκολυμβήθραν τῆς ὀμορφιάς ποῦ οἱ καιροὶ ἐφύλαξαν τόσους αἰῶνας, γιὰ νὰ βαπτισθῆ σήμερα εἰς τὸ ἅγιον φῶς τῆς ἡ Ἑλληνικῆς φυλῆς», ὅπως λέγει πρὸς τὸν δημοσιογράφον, ἡ μάννα ἐκείνη εἶνε κατ' εὐθεῖαν γοαμὴν ἀπόγονος τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἐτιμοῦσαν τὸν Ὀλυμπιονίκην μετὰ τιμὰς ἡμιθέου, καὶ ποῦ ἔβαζαν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του κάθε ὑπεράνθρωπον τελειότητα. Καὶ γι' αὐτὸ ἔφερε τὸν υἱόν της Ὀλυμπιονίκην μόνον καὶ ὄχι ἐμπορευόμενον. Καὶ γι' αὐτὸ εἶδε συντετριμμένον ἐμπρὸς της τὸν ἄνδρα, «ποῦ πρῶτη φορὰ εἰς τὸ Στάδιον ἐκατάλαβε τὴν ὀμορφιά τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας» καὶ ἡ πωρωμένη ψυχὴ του «μεγάλωνε καὶ ἐψήλωνε μέσα ἐκεῖ, μετὰ τὸ γαλάζιον σύμβολο μιᾶς ὑπερήφανης σιγμῆς, καὶ γίνονταν ἀγνή καὶ ὀμορφῆ καὶ νέα καὶ ξαναγεννημένη πάλι καὶ ξαναβαφτισμένη μέσα εἰς τοῦ παιδιοῦ του τὴν χαρὰ, τὴν νίκη καὶ τὸ θρίαμβον», ὅπως ἐκείνος συντετριμμένος λέγει εἰς τὴν γυναῖκά του καὶ ὅπως τὴν χαρακτηρίζει «ἀξία ἡ μάννα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ καὶ ἀξιο τὸ παιδί μιᾶς τέτοιας μάννας».

Μέσα εἰς τὸ ἀρμονικόν αὐτὸ σύμπλεγμα ἔρχεται νὰ ζητήσῃ θέσιν ὁ ἄσπυρος καὶ ὁ κακὸς πατέρας.

Ἄλλ' ὅταν ἡ γυναῖκά του, ποῦ φαίνεται νὰ τὸν ἀγαπᾷ ἀκόμη, «γιατί, ὅπως λέγει, ὁ ἄνδρας της διῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος ἔρωτάς της, καὶ γιατί δὲν ἦταν γεννημένη γιὰ νὰ μισῆ ἐκείνους π' ἀγαποῦσε μιὰ φορὰ», ὅταν ἐκείνη τοῦ λέγῃ ὅτι χάριν τοῦ παιδιοῦ των καὶ τῆς εὐτυχίας του πρέπει νὰ θυσιαστοῦν αὐτοί, δὲν εἶνε βέβαια ἡ σκληρὰ καὶ ἐγωίστρια γυναῖκα, ποῦ δὲν συγχωρεῖ, ἀλλ' ἡ μάννα ποῦ θυσιάζει εἰς τὸ παιδί της καὶ τὴν τελευταίαν «χαρᾶν τῆς εὐτυχίας ποῦ εἶχεν ὄνειρευθῆ». Εἶνε ἡ Νέα Μάννα αὐτὴ, ποῦ πιστεύει ὅτι πρέπει τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ της νὰ στρώνῃ ὡς τὸ τέλος μετὰ λουλούδια χαρᾶς, καὶ ὄχι ἡ παλῆ ποῦ πιστεύει ὅτι εὐθὺς ὡς τὸ παιδίτης ἠμπορεῖ νὰ σταθῆ μετὰ κάποιαν δύναμιν ἐπὶ τὰ πόδια του, πρέπει νὰ ἀφιερῶν τὸ πᾶν καὶ νὰ θυσιάζεται γιὰ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν μάννα ὅ,τι τοῦ ἔδωκε. Δὲν εἶνε ἡ μάννα ἡ τοκογλύφος, ποῦ ζητεῖ ὀπίσω ἑκατονταπλάσια τῶν ὄσων ἔδωκεν. Ὁχι. Εἶνε ἐκείνη ποῦ ὄνειρεύεται τὸ παιδί ἐλεύθερον ἀπὸ προσκόμματα καὶ ἀπὸ ἀπογοητεύσεις καὶ ἀπὸ λύπας, ποῦ συντρίβουν καὶ ἐλαττώνουν καὶ τοὺς πλέον ἰσχυροὺς.

Τὸ θέλει εὐτυχισμένον, μετὰ καρδιὰ καὶ πνεῦμα ἐλεύθερον νὰ ἀτενίσῃ πρὸς τὸ μέλλον, ὄχι μόνον τὸ στενὸν τοῦ ἐγῶ του, ἀλλὰ τὸ εὐρὸν καὶ μέγαλον καὶ ὥραϊον τῆς φυλῆς του καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως ὀφείλει νὰ ἀτενίσῃ κάθε Ὀλυμπιονίκης, κάθε ὑπερτέλειος ἄνθρωπος.

Τὴν πρῶξιν αὐτὴν ὁ μὲν Δύστηκός τεχνικρὶτης κ. Φὺν Πιράνι θεωρεῖ εἰς τὴν κρίσιν του, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τοὺς «Καιρούς», «ὡς ἀοκετὴν αὐτὴν καὶ μόνην διὰ τὴν δύναμιν καὶ μητρικὴν ποιήσιν, ποῦ ἐγκλείει, νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς κάθε συγγραφέα θεοῦ νικητοῦ εἰς τὸ δραματικόν στάδιον», ὁ δὲ κ. Ξενόπουλος εἰς τὴν κρίσιν του εἰς τὸ «Νέον Ἄστυ», «ὡς ἕνα ὥραϊον δραματικὸν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν... κατὰ τὴν παρά-

στασιν τῆς ὁποίας ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἠμπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυα».

Δύο, νομίζω, δημοσιογράφοι ἐξέφρασαν ἐνκντὶν γνώμην. Τοῦτο δὲν μετὰ ἐκπλήττει, διότι φυσικὰ, μετὰ τῶν λεγομένων νέων ὑπάρχει καὶ μία ἰδικιτέρα κατηγορικὴ παλαιῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν μέσα των ὅ,τι χριάζεται διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ποιήσιν καὶ τὸ μέγαλον μιᾶς ὥραϊας μητρικῆς ψυχῆς.

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Καὶ συνενόησις ἂν ὑπῆρχε μετὰ τῆς Ἄνας καὶ τοῦ ἰατροῦ, πάλιν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, ὅπου ἐκείνος ἐφάνη μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, δὲν θὰ συνέβαινε ὅ,τι συνέβη. Ἡ κόρη, ἡ ὅποιαν εἶχε περιπέσει πάλιν εἰς ληθηργικὸν ὕπνον καὶ ἡ ὅποιαν ὡς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαρμιλοῦσεν ἡσυχᾶ, διὰ μιᾶς ἐκλονίσθη, ἐπετάχθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, ὡς νὰ εἶχεν ὑποστῆ μέγαλον φόβον.

Ὁ γιαντρός ἔτρεξε, τὴν ἐκράτησε μετὰ δύναμιν, τὴν ἐξάπλωσε καὶ πάλιν εἰς τὸ κρεβάτι της, ἐνῶ ἐκείνη ἐπαράδερνε καὶ ἀνθίστατο, ὡς νὰ ἐζητοῦσε πάντοτε νὰ φύγῃ, νὰ κρυφθῆ. Εἶνε ὁ καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ἔλεγε, ποῦ δὲν μετὰ χωνεύει. Ὁ δὲ μὲ φωνάζῃ, θὰ μετὰ ρωτήσῃ γιὰ πράγματα ποῦ δὲν μετὰ εἶπε ποτέ, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ μηδέν. Μηδέν, ἐπανελάμβανε μετὰ φωνὴν σπαρακτικὴν, μηδέν, γιὰ νὰ μετὰ καταστρέψῃ.

Καὶ ἔπειτα ἐξέσπασεν εἰς δάκρυα ἀκράτητα, μετὰ λυγμούς, καὶ μετὰ ἀπελπισίαν τόσην, ὥστε καὶ ἡ Ἀμάλια καὶ ὁ Στέφανος καὶ ὁ ἰατρός δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κρατηθοῦν. Δυστυχισμένον κορίτσι! ἔλεγον ὁ γιαντρός, ἐνῶ τῆς ἐκτυποῦσε ἐλαφρὰ εἰς τὰ μάγουλα γιὰ νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ. Καὶ πραγματικῶς μετὰ ὀλίγον ἤρχισε νὰ φαίνεται προσπαθοῦσα νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια της, ἐνῶ τὸ παραμίλημά της ἔπαυε καὶ μόνον ἡ ἀναπνοὴ της διετηρεῖτο ἀκόμη κάπως βαρεῖα καὶ ἀσθματικὴ.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ, εὐθὺς ὡς εἶδε γύρω της καὶ τοὺς τρεῖς φίλους της, ἐμερίδισεν ἕνα φωτεινὸν μειδίαμα εὐτυχίας. Δὲν ἠμποροῦσεν ἀκόμη νὰ μιλήσῃ, ἐφαίνετο ὅμως ὡς νὰ ἐρωτοῦσε μετὰ τὸ βλέμμα τί συνέβαινε καὶ γιατί ἐκάθηντο ὅλοι γύρω της, ὡς νὰ ἐπερίμεναν κατὰ.

Ἡ Ἀμάλια, ἡ ὅποιαν ἐνόησε τί εἶχε σκεφθῆ, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε σιγά, σιγά. Εἶχε ἀποκοιμηθῆ καὶ ὅτι μπηκκαμεν μετὰ τὸν γιαντρό, ὁ ὅποιος δὲν μετὰ ἄφησε νὰ σὲ ζυπνήσωμεν.

Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε ἡ κόρη μέσα εἰς τὰ δόντια της. Εἶθε ὅλοι σας τόσον καλοί, ποῦ μοῦ φαίνεται, μετὰ ὅλα μου τὰ βῆσσαν, ὅταν νὰ βρισκώμαι μέσα στὸν παράδεισον, ἀφ' οὗτο ἀρρώστησα πάλι.

Ἐν τῷ μετὰ τῷ ὁ γιαντρός, ὁ ὅποιος κατὰ ἔλεγε εἰς τὸν Στέφανον, ἐπλησίασεν, ἐπῆρε τὸ χέρι της καὶ ἄρχισε νὰ ἀστεΐζεται. Ἰπναροῦ! Ἐτσι κοιμοῦνται ἡμέρα μεσημέρι, τῆς εἶπεν. Ἄν καλὰ, ξέχασα ὅτι εἶνε Πάσχα. Δηλαδὴ ἡμέρα ὕπνου γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ποῦ ξενυχτοῦνε στῆς ἐκκλησιᾶς.

Ἐγώ, γιατρό, εἶπεν ἡ Ἄννα, καὶ ἔγινε κατακόκκινη, δὲν ἐξενύκτησα. Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ὕπνος μὲ πιάνει ἔτσι αἰφνιδίως, ἀπότου εἶχα ἀρρωστήσει. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅσον ἤρ- χισε νὰ συνέρχεται ἐντελῶς καὶ νὰ ἐνθυμῆται, εἶπε κατα- κόκκινη ἀπὸ ἀνησυχίαν. Βέβαια! τὴν ἄκουσον. Εἴμεθα μέσα γὰρ νὰ πάρωμεν τὸ τσάι. Ἡ κ. Ἀμάλια καὶ ὁ κ. Στέ- φας μὲ εἶχαν βάλει εἰς μιὰ ἀναπαυτικὴ καρέκλα, ὅταν νὰ ἤμουν κυρία, καὶ ἦσαν τόσο καλοί. . . . Καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ ἡ Ἀμάλια, ἡ ὁποία ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κρεββατιοῦ της, ἀρπαξε τὸ χέρι της καὶ ἄρχιζε νὰ τὸ φιλῆ.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ, ἡ τόσο ἀπλή, καὶ φυσικὴ ἔφερε πάλιν τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια ὄλων. Γὰρ νὰ σὰς πῶ, εἶπεν ὁ γιατρός, προσποιούμενος τὸν θυμωμένο. Φθάνουν τὰ χεροφιλήματα καὶ ἡ εὐκισθηγίαι. Ὅταν νὰ ἦτον Κυρία! Ἀκοῦς ἐκεῖ, ὅταν νὰ γεν- νουῦνται ἀλλοιώτικα ἡ κυρίες! Κυρία εἶναι κάθε γυναῖκα καλὴ καὶ μορφωμένη ὅταν καὶ σένα. Καὶ ὠμορφούλα τόσο, ὥστε περὶ πολὺ κυρία ἀπὸ κάθε ἄλλη. Τ' ἀκοῦς, μικρούλα μου; Καὶ ἔξαφνα γὰρ νὰ ἀλλάξῃ ὀμιλίαν. Ἐκεῖνος ὁ κατερ- γάρος ὁ καθηγητὴς σου τῶν μαθηματικῶν δὲν θὰ σέ λογάρι- ζεν ἴσως καὶ δὲν θὰ σέ θεωροῦσε κυρία. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Τὸν γὰρ ἴδωρο!

Ἡ Ἄννα ἀπὸ κόκκινη τοῦ ἦταν ἔγινεν ἄπρη ὅταν παύει, εὐθὺς ὅπου ἔκουσε τὸν τίτλον τοῦ καθηγητοῦ τῶν μαθημα- τικῶν. Μὲ τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἀνησυχίας ἐστράφη εἰς τὴν πόρταν, ὅταν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως αἰφνιδίως, ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα, θὰ τῆς ἐπαρουσιαζέτο καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητὴς, καὶ θὰ ἤκουε τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ γιατροῦ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασεν ἡ ἀνησυχία της καὶ ὁ καθηγητὴς δὲν ἐφάνη εἰς τὴν πόρταν, ἡ Ἄννα ἤρχιζε νὰ γελά ἔνα ἀκράτητο νευρικὸ γέλοιο. Μία

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὠραιότερας τοποθεσίας αἱ ὁποῖαι γαιτονεύουν μὲ τὸν Dierre — ἡ ἐποχὴ ἦτο εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὅποιον ὅλη ἡ ἀριστοκρατικὴ παρισίνη καὶ κοσμοκρατικὴ κοινωνία εὐρίσκειτο εἰς τὰ μέρη αὐτά, — ἐνῶ ὅλαι αἱ «νορμανδικαὶ κατοικίαι» ἐγέμιζαν ἀπὸ ἰστο- ριστάς, μία μόνη, ἂν καὶ ἦτο ἀπὸ τὰς καλλιτέρας, ἔμενε πάντοτε ἄνοικος.

Κάποιον μυστήριον τὴν περιέβαλε. . . . διότι ὁ μῦθος τέλος εἶχαν ἐπι- βληθῆ ὡς πραγματικότης: Τὸ σπῆτι ἦτο στοιχειωμένο καὶ τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα τὸ κατοικοῦσαν, ἐθεωροῦντο τὸσον φοβερά, ὥστε οἱ νεκροὶ κα- τώρθωσαν νὰ διώξουν τοὺς ζωντανούς καὶ νὰ γίνουν κύριοι τῆς κα- τοικίας.

Ἦτο ἂν δὲν ἀπατώμα, κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅπου ὁ Ἰωάννης Biche- rin εἶχε γράψῃ τὸν δὸν Κερῶτην του, καὶ, κουρασμένος, ἤσθλη τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῆ εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά τὰ καταπράσινα καὶ δροσερά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται πλησίον τῆς θαλάσσης.

Αἱ ἰδιαιτέραι περιστάσεις διὰ τὰς ὁποίας ἡ οἰκία ὅπου ἀναφέρμεν ἔμενε ἄνοικος, δὲν ἦσαν καμωμένα διὰ νὰ ἀπομακρύνουν τὸν ποιητὴν μας. Ἀπεναντίας, καὶ βιαζόμενος ν' ἀναπαυθῆ, ἐγκατεστάθη ἀμέσως. Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε προῖδει συνέβη: Τὰ πνεύματα ἐφάνησαν ὅτι ἀπα- μακρύνθησαν, δὲν ἤκουετο πλέον ὁ φοβερὸς θόρυβος τῆς ἄλλοτε, καὶ ἂντ' αὐτοῦ μονάχα ἕνα γλυκὸ, χαϊδευτικὸ ψιθύρισμα ἤκουετο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιπλα, τὸ ὅποιον νανούριζε τὸν ὕπνον του. Ἰδίως ὑπῆρχε μία κιθάρα ἡ ὁποία ἦτο τὸ περιεργώτερον ἀντικείμενον διὰ τὴν πίστιν της, νὰ παίζῃ πάντοτε ὅταν εἰς τὴν ὀμιλίαν ἐπέφερε τὸ ὄνομα τῆς πόλεως «Πάλμα».

ἄθωα χαρὰ ἐσκόρπισε τὸ φῶς της εἰς τὸ παιδικὸ πρόσωπο τῆς κόρης, ἡ ψυχὴ τῆς ὁποίας ἐξεδικεῖτο μὲ τὰ λόγια τοῦ γιατροῦ, γὰρ τὰ βράσανα καὶ τῆς ἀγωνίας ὅπου εἶχε περάσει τὰ τρία τελευταῖα χρόνια τῆς μαθητικῆς της ζωῆς. Ἐγέ- λασεν, ἐγέλασε τόσο, ὥστε ἐπὶ τέλους ἤρχιζε νὰ στενοχω- ρῆται. Ὁ γιατρός ἐγέλοῦσε καὶ αὐτός, καθὼς καὶ ἡ Ἀμά- λια, ἐνῶ ὁ Στέφας ἐφάνετο νὰ ἀδμονῆ, ἐνόσω ἡ εὐθυμία τῆς κόρης ἐξακολούθει. Διὰ μιᾶς τὰ μάτια της ἐγέμισαν δάκρυα καὶ ἤρχιζε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς, ἀλλὰ καὶ νὰ γελά μαζῇ. Αἰφνιδίως εἶχεν ἀντιληφθῆ τὸ βλέμμα τοῦ Στέφας, τὸ ὁποῖον τῆς ἐφάνη αὐστηρὸν καὶ τόσο ἐλυπήθη μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι ἤμποροῦσε νὰ τὸν εἶχε δυσχερεστήσει, ὥστε ἤσθλη- νετο ἐντελῶς ἀπηλπισμένη.

Ὁ γιατρός ἐσηκώθη. Δὲν εἶνε τίποτε ὄλα αὐτά, εἶπεν. Ἐνας δυνατὸς ὑστερισμὸς, μία νευρασθένεια καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅχι κύνιον, ἀλλ' ἀμέσως ἀπόψε εἰς τὴν Κηφισιά. Θὰ πᾶ- μεν ὅλοι μαζῇ δὲν ἤξερα πῶς νὰ σκοτώσω τῆς ὄρες τῆς ἀτελειώτης αὐτῆς ἡμέρας. Λοιπὸν φροντίσατέ την νὰ ντυθῆ. Θὰ φωνάξωμεν δὴν Ἀμάλια, γιὰτὶ ὑποθέτω πῶς καὶ ἡ κ. Μοίρα θὰ θελήσῃ νάρθῃ.

Τὶ διάβολο! ὅλοι ἔχομεν ἀνάγκη νὰ ξεμουχλιάσωμεν λι- γάκι. Ἐγὼ ἔχω εἰς τὴν Κηφισιά τὸ σπῆτι τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸ ὁποῖον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας. Μέγερρο σωστό. Θὰ τηλεφωνήσω μόνον μιὰ στιγμή νὰ πᾶ ἄμέσως ὁ μάγειρός μου ἔξω. Ἡ γυναῖκα τοῦ περιβολάρη εἶναι λαμπρὰ καμα- ριέρα. Μπράβο, κυρία Ἄννα. Βλέπεις ὅτι ἐξ αἰτίας σου θὰ διασκεδάσωμεν καὶ μεῖς. Γιὰτὶ ἡ Κηφισιά τὴν εἶνε σω- στὸς παράδεισος.

Καὶ πραγματικῶς ἐνθουσιασμένος ὁ καλὸς γιατρός καὶ γὰρ

Μόλις ἐπροφέρετο ἡ λέξις αὐτὴ ἀμέσως ἤκουετο ἕνας κρότος ὅταν νὰ ἔσπαζε κάποια χορδή.

Ὁ Bicherin ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ ἕνα ταξίδι εἰς τὸ Μαρόκον, ἐστα- μάτησεν εἰς τὰς νήσους Baléares ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς τόπος ἄρσεν εἰς τὴν δυνατὴν αὐτὴν φαντασίαν ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας πάντοτε μὲ εὐχα- ρίστησιν ἀνέφερε.

Τὸ ὄνομα τῆς πόλεως «Πάλμα» συχνὰ ἐλέγετο, καὶ κάθε φορὰ ἤκουετο καὶ μία χορδὴ νὰ σπάῃ ὅταν στεναγμός.

Ἰδοὺ ἡμεῖς πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ Μαρόκον καὶ ὅμως σχεδὸν γνωρίζο- μεν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκεν ἡ κιθάρᾳ αὐτῇ.

Ἡ Djena, ὠραία μεταξὺ τῶν ὠραίων εἰς τὸν τόπον αὐτὸν τῆς Μαυ- ριτανίας, ὅπου δύναται τις νὰ θαυμάσῃ διατηρούμενον, ἀγνὸν ἀκόμη, τὸν τελευταῖον τύπον τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, ἡ ὠραία Djena ξεχώ- ριζεν ἀπὸ τῆς ἄλλης.

Ἐγίνετο γυναικὸς ἐνὸς παῖδος καὶ ἀπέκτησε τὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ ἀρχόντος της, ὥστε ὁ φθὸνος ἤρχιζε νὰ τὴν περιτριγυρίζῃ καὶ νὰ χύνῃ τὸ φαρμάκι του ὅταν ὅλας ἡ ἔθιδες τῆς ἐρήμου.

Ἐὰν ἡ ραδιουργία ὑπῆρχε εἰς ὅλα τὰ μέρη, δὲν ὑστερεῖ εἰς τὰς ἐρή- μους τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐκεῖ περισφίγγει μέσα εἰς τὸ δίχτυ της καὶ πνί- γει ὅσους συλλάβει.

Τὴν Djena κατὼρθωσαν νὰ τὴν χωρίσουν ἀπὸ τὸν παῖδᾳ της, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἔγινε μὲ ὅλας τὰς τιμὰς ὅπου ἀνήκον εἰς τὴν θέσιν της καὶ τὴν ἀξίαν της.

Δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν ἀκόμη: ὅλα ὀμοιάζουν εἰς τὸν κό- σμον. Ἡ ψυχολογία εἶνε παντοῦ ἡ αὐτὴ καὶ τὰ αἰσθήματα ἐνὸς Παρι- σινοῦ ἤμποροῦμεν νὰ τὰ εὐρωμεν ὅμοια εἰς ἕνα παῖδᾳ τοῦ Μαρόκου.

Αὐτὸς διὰ τὸν ὅποιον ὀμιλοῦμεν δὲν ἴδωτο νὰ ὑποφέρῃ τὸ κενόν,

τὴν ἰδέαν ὅπου εἶχε καὶ διότι πραγματικῶς ἐπερίμενον ὅτι θὰ ἀπελάμβανε, θὰ διεσκέδαζε, θὰ ἀλλάζε λιγάκι, ἐχάι- δεψε ὅταν καλὸς πατέρας τὰ μαλλιά τῆς κόρης, καὶ ἐβγῆκεν ὅλος χαρὰ.

Ἡ Ἀμάλια συνεμερίζετο καὶ αὐτὴ τὴν χαρὰν του. Τέλος πάντων θὰ πῆγαιεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, σὲ περιβόλι, σὲ πρασινάδες μέσα. Καὶ θὰ πῆγαιεν ὅλοι μαζῇ εἰς τὸ σπῆτι καὶ ὄχι εἰς ξενοδοχεῖο πλέον. Εἶχε τόσο βαρεθῆ τὴ ζωὴ αὐτὴ τοῦ ξε- νοδοχεῖου. Καὶ μ' ὅλον ὅτι 'σε μιὰ στιγμή ἐνθουσιασμοῦ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ πᾶ αὐτὴ μόνη μὲ τὴν Ἄνναν, ὅμως ἔνεκα τοῦ χαρακτήρος της ἤσθλητο ὅτι ἡ μόνωσις ἐκείνη τὴν ἐστενοχωροῦσε.

Ὡστε, Στεφᾶκό μου, πῆγαινε καὶ σὺ νὰ ἐτοιμασθῆς. Τὸ γλέντι προμηνύεται δυνατὸ.

Πῶς! Μὲ πέρνετε λοιπὸν καὶ μένα; ἠρώτησεν ὁ νέος. Βεβαίως, ἀφοῦ εἶσαι ὁ ἀρχινοσοκόμος μας.

Αἱ! Κυρία Ἄννα. Θὰ τὸν πάρωμεν καὶ τὸν Στέφας;

Τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι ἐπροσπάθησε νὰ φανῆ ἀτά- ραχο εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν. Ἀλλὰ εἰς ἕνα δευτερόλεπτο μέσα, ἀπὸ χλωμὴ τοῦ ἦταν ἔγινε κόκκινη ὅταν φωτιὰ καὶ πάλι ἐξαναχλώμιανε καὶ πάλι ἐξανακόκκινισε. Θεέ μου! Αὐτὴν ἐρωτοῦσαν, ἂν τῆς ἄρεσε νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον καὶ τὸ φῶς καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν. Γιὰτὶ ὁ Στέφας ἐπάνω κάτω ὅλα αὐτὰ ἀντεπροσώπευε γὰρ τὴν ψυχὴν της τὴν παιδικήν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε κάμει ἀνάλυσι τῶν αἰσθημάτων της αὐτὴ τὴ στιγμήν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε μέσα της, τῆς ἄρεσε πάντοτε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὡς γιατρός ἦτο γι' αὐτὴν ἕνα εἶδος θαυματουργοῦ. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ τίτλον τοῦ ἀρχινοσοκόμου τὴν ἐπεῖραζε.

τὸ ὅποιον ἄρσεν ἡ ἀπομάκρυνσις τῆς Djena καὶ τὸ ὅποιον τὸ χρέμα του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πληρώσῃ, καὶ ἐζήτησε μὲ κάθε θυσίαν νὰ τὴν ξαναποκτήσῃ.

Τοῦ ἀντέταξεν τοὺς νόμους τοῦ Κορκινίου, τὸ ὅποιον δὲν ἐπιτρέπει νὰ ξαναπάρουν τὴν σύζυγον τὴν ὁποίαν ἐχώρισαν. . . . ἐκτός ἂν ἐκείνη ὑπανδρευθῆ μὲ ἄλλον καὶ οὕτω γίνῃ ξένη πρὸς τὸν πρῶτον σύζυγον, ἔπειτα χωρίσῃ μὲ τὸν νέον σύζυγον καὶ ἀπακτήσῃ τοις τοσούτοις τὴν ἐλευθερίαν της.

Ὅλοι, ἀπὸ τοὺς ὑψηλοτέρους ἕως τοὺς ταπεινοτέρους, ὅλοι πρέπει νὰ ὑποκύβουν εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀλάχ καὶ τοῦ Μωάμεθ τοῦ προφήτου του.

Ὁ δυστυχὴς παῖδᾳ μας ἐπέρασε τρεῖς ἡμέρας ἀναστανάζων, καὶ ὅταν ἔσθυσεν καὶ τὰ τελευταῖα ἄστρα τῆς τρίτης ἡμέρας νύχτας, προσεκά- λεσε ἕνα νέον ἀξιωματικὸν τῆς φρουρᾶς του. Ἀφοῦ πρῶτον τοῦ ὑπεν- θύμισε τὴν ἀφοσίωσίν του, καὶ ἔλαβε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, τοῦ ἔ- δωκε τὴν ἐξῆς διαταγὴν: «Πῆγαινε εἰς τὴν Djena, καὶ πῆς της ὅτι τὴν πέρνειν γὰρ γυναῖκα καὶ νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ σπῆτι σου' ἐκεῖ θὰ τὴν σεβασθῆς ὡς ἀνωτέραν σου. Ὁ τίτλος τοῦ συζύγου θὰ εἶνε μόνον τιμητικὸς, ὁ ὅποιος νὰ εἶσαι βέβαιος θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ διὰ τὴν ἐπι- τυχηάν τοῦ μέλλοντός σου. Ὅταν θὰ γίνουν αἱ ἀναγκαῖαι διατυπώσεις θὰ τὴν ἐπαναφέρῃς ἐκεῖ, ἀπὸ ὅπου τὴν ἐπήρες, καὶ τότε θὰ δυνηθῶ, δίνοντας πάλιν εἰς αὐτὴν τὸ χέρι μου, νὰ τῆς δώσω τὴν θέσιν, τὰ πλοῦτη καὶ τὰς τιμὰς ὅπου τῆς ἀξίζου.

Harra Fendy, ἦτο θεράπων πιστός, ἐπροσκόνησε καὶ ἐξετέλεισε ἀμέ- σως τὸ καθῆκον τὸ ὅποιον τοῦ ἐπέβαλον.

Ὅλα ἔγιναν ὅπως τὰ εἶχον προσχεδιάσει καὶ ὅπως τὰ διετάσσα ὁ Μωαμεθανικὸς νόμος.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ μικρὸς περρωτὸς θεὸς τοῦ ὁποίου ἀρέσει, εἰς ὅλα τὰ κλίματα καὶ εἰς ὅλα τὰ βασίλεια, νὰ παίζῃ ὅπως αὐτὸς θέλει μὲ τῆς

Ὅχι δὲ νοσοκόμος, ἀλλὰ γιατρός μεγάλος, ὁ μεγάλητε- ρος ἀπ' ὅλους, εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν.

Καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν θὰ ἐχωρίζετο ἀπὸ τὸν μεγάλο της γιατρό, καὶ μὲ τὴν χαρὰν, ὅτι θὰ ἔκανεν μαζῇ τὴν ἐκ- δρομὴν αὐτὴν, ἠσθλήθη ἀμέσως ὡς νὰ ἀποκτοῦσε δυνάμεις, ὡς νὰ ἐγίνετο ἐντελῶς καλά, ὅπως ἦτο καὶ πρὶν νὰ ἀρρωστήσῃ.

Τὰ μάτια της ἔλαμβαν διὰ μιᾶς, τὰ χρώματα τοῦ προ- σώπου της ἐφρεσκαρίσθησαν πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ Στέφας, ὅχι ὅμως καὶ τῆς Ἀμάλιας.

Ὁ νέος ἐξῆλθε μὲ τὴν καλὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν. Ἦρε τὸν ἰατρὸν συζητοῦντα μὲ τὴν μητρικὴν τοῦ τῆς ἐκδρομῆς. Ἡ κ. Μοίρα εἶχε πεισθῆ νὰ πᾶ καὶ ἐκείνη, μόνον ἐδυσκολεύετο νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν τοῦ γιατροῦ.

Πᾶμε ἀπόψε καὶ αὔριον, ἂν δὲν σὰς ἀρέσῃ, πηγαίνετε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἄν πάλιν πᾶς ἀρέσῃ, μένετε καὶ πληρόνετε εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸ νοῖκι, εἶπε μισογελῶν καὶ μισοπη- ραγμένος.

Τέλος ἡ κ. Μοίρα συγκατετέθη καὶ μετὰ μίαν ὥραν δύο ἀμάξια διηυθύνοντο διὰ τῆς ὁδοῦ Κηφισιάς εἰς τὸ ὠραῖον προάστειον. Εἰς τὸ ἕνα ἦτο ἡ κ. Μοίρα μὲ τὴν κόρη της καὶ μὲ τὸν γιατρό. Καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἡ Ἀμάλια, ἡ Ἄννα καὶ ὁ Στέφας. Ἡ μητέρα τῆς Ἄννας κατὰ διαταγὴν τοῦ για- τροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὸ σπῆτι της, χωρὶς διόλου νὰ τὴν ἰδῆ ἡ κόρη της, ἀλλ' οὕτε νὰ μάθῃ τὴν ἐπίσκεψίν της. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχεν ἐννοήσει πόσο θὰ ὑπέφερε τὸ παιδί αὐ- τό, ὅταν ἡ μητέρα της θὰ ὀμιλοῦσε μπροστὰ εἰς τοὺς ξέ- νους, ὅπως αὐτὴ ἠμιλοῦσε. Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἠθιγὴν ἀ- γωνίαν ἐφοβεῖτο περισσότερο, διότι ἠσθλήτο τὴν ἀπόστασιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐκράτοῦσε μακρὰν τὴν

καρδίαν καὶ τὰς θελήσεις, ἦλθε καὶ τάνεκάτσευσεν ὄλα.

Ὁ Harra-Fendy καὶ ἡ Djena ἀγαπήθησαν φοβερά καὶ εἶχον ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὸν νόμιμον σύνδεσμον ὁ ὁποῖος τοὺς εἶχε ἐνώσει. Ὁ Μωά- μεθ καὶ τὸ ἱερὸν βιβλίον του τοὺς ὑπερασπίζοντο καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ αυτοκράτορος.

Ἀλλ' ὅλοι γνωρίζουν ὅτι ὁ νόμος δὲν εἶνε πάντοτε ἀρετὴ ἀσφάλεια, καὶ καθεὶς δὲν θὰ ἀποδοκιμάσῃ τὴν ἀπόφασίν του νὰ βλῶν μεταξὺ τῆς γενεθλίου ἀτῆς καὶ ἐκείνης ὅπου ἐμίλλε νὰ φιλοξενήσῃ, τὴν νόμι- μον, ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον ἀπειλούμενην ἀγίτην τους, τὴν θάλασσαν.

Ἰπὸ τὴν λάμπην τῶν ἀστρῶν ἀπεθιβάσθησαν εἰς τὴν Καζαμβλάκα καὶ μὲ μιὰ μικρὴ ψαράδικη βάρκα ἐφθασαν εἰς Baléares ὅπου ἡ Palma τοὺς ἐχρησίμευσεν ὡς ἀσφαλὲς καταφύγιον.

Ἐκεῖ ἐπέρασαν ὅταν σὲ χρυσὸ ὄνειρον τὴν ζωὴν τους ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, ἀγνωστοὶ ἀπὸ τὴν ἀνθ. ὄπινον κακίαν καὶ ἀπὸ τὰ ταπεινὰ πάθη. Ἀπὸ τὸν ὠραῖον τόπον ὅπου εὐρίσκοντο ἔστειλαν μιὰ ἐνθύμησιν εἰς τὴν μακρινὴν πατρίδα, ὅταν ἡ Djena ἐπαίξει εἰς τὴν κιθάραν της τῆς ὠραῖας μελωδίας τῶν Μαυριτανικῶν τραγουδιῶν.

Μιὰ βραδιά, ἡ χορδὴ ὅπου ἄγγιζαν τὰ δάκτυλα τῆς Djena ἔσπασε καὶ ὁ Harra-Fendy, τείνοντας πρὸς αὐτὴν τὰ χεῖρα δέχτηκε στὴν ἀγ- καλιά του ἕνα σῶμα ἄψυχο.

Ἐνα ἀπότομο σταμάτισμα τῆς καρδίας, ἔσπασε μὲν κτύπημα τὴν χρυσὴν ἀρπα τοῦ ἔκανε τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του.

Μὴ δυνάμενος νὰ μείνῃ εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους τοὺς μαρτύρους τῆς εὐτυχίας του, ἐπῆγε εἰς διαφόρα μέρη φέρνοντας πάντα μαζῇ του τὴν κιθάραν τῆς Djena, τὴν ὁποίαν τὴν βρισκόμεν κρημασμένην μέσα εἰς τὸ στοιχειωμένον σπῆτι τῆς Βρετανίας νὰ παίζῃ ὅταν προσφέρουν τὸ ὄνομα τῆς θετῆς πατρίδος της.

μητέρα αυτήν της χυδαίας ζωής από την έκλεκτήν φύσιν της ψυχής της κόρης.

Για να την παρηγορήσει μάλιστα και να αποφύγει την αντίστασίν της, την είχε φωνάζει έξω, της είχε δώσει εν εικοσιπεντόδραχμον και της είχε είπει, ότι επειδή απεφασίσθη να πάη όλη ή οικογένεια εις την Καφισιά, αυτή δέν έχρειάζετο πλέον. "Αλλως τε το κορίτσι ήτο έντελώς καλά και αν δέν ήθελε να πεισθί, δέν είχε παρά να σταθί κάτω, για να την ιδί, όταν θα κατέβαινε. Αυτό και έγινε.

Και έτσι όλοι έμειναν ευχαριστημένοι. Και όλοι έγιναν εύτυχεις. "Αλλά περισσότερο από όλους ήτο ή "Αννα, ή οποία εύθως ως εύρεθη έξω από τον κλειστόν όρίζοντα του δωματίου της, ένόμισεν ότι της έβγήκε ένα μεγάλο βάρος από πάνω της.

"Η "Αριάξια εύθυμη και φαιδρά, ως ήτο πάντοτε, εύθως ως έπέρασαν τα κεντρικά μέγαρα της όδοϋ Κηφισίας και αφήκαν όπισω των την έπαυλιν Θών, ήρχισε να τραγουδή διάφορες ύπερες. "Ο Στέφανς την έσυνώδευε και ή "Αννα, ή οποία δέν έτολμούσε και δέν ήξερε να κάμη ή, τι έκαναν εκείνοι, όμως ήσθάνετο μέσα εις την ψυχήν της, ως μίαν νέαν μουσικήν, ως κάτι που της έδιδε νέα ζωή. Τα μάτια της από βαρεδιά που ήσαν πριν, σαν να έσήκωναν μολύβι, έλάφρωσαν, εξέστραψαν και ανέκτεσαν την φυσικήν των λαμπρότητα. Το αίμά της άρχισε να κυκλοφορή τακτικά, χωρίς ταχυκροδίες και παλμούς και εξάψεις, τα χρώματά της επανήλθαν, τέλος, κανείς δέν θα έπίστευεν ότι τρεις ώρες πριν το κορίτσι αυτό είχε υποστή μίαν τόσον σοβαράν κρίσιν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΕΙΨΙΑΝ

Αγαπητή Κυρία,

Πρό μιξς έβδομάδος επατήσαμεν τα χρώματα, τα όποια τόσον πολύ ήμην ανυπόμονος να ιδώ. Έδοκιμάσατε και σεις μετά το πρώτον αίσθημα του θαυμασμού την βαθείαν έντύπωσιν της στενοχωρίας ένώπιον του πολιτισμού αυτού, ό όποιος δέν όμοιάζει καθόλου με τον ιδιόν μας, ένώπιον των ανθρώπων αυτών, οι όποιοι είνε τόσον διάφοροι από ήμας;

Δέν όμιλούν καθόλου, ένψ ή "Ελλην όμιλών διέρχεται τας μάλλον ευχαρίστους ώρας της ζωής του, σπεύδουν όλοι προς ένα σκοπόν, ό όποιος φαίνεται να τους βασανίζει και τον όποιον σπεύδουν να πραγματοποιήσουν, ένψ ήμεις ρεμβάζομεν μακαρίως υπό τον ήλιον των "Αθηνών, ό όποιος εις έμέ φαίνεται ό μεγαλείτερος έχθρός της ελληνικής ενεργείας.

"Απ' έδω πόσον αγαπητή είνε ή "Ανατολή, ή νωθρά, αλλά γλυκεία και άφελής, φιλομειδής και φιλόξενος έν αντιθέσει με την δύσιν αυτήν την διαρκώς ενεργητικήν και συστηματικήν και απαστράπτουσαν, αλλά ψυχράν και άφιλόξενον και ύποπτον...

"Εδω είνε γυναικοκρατία σωστή. Εις την Λειψίαν είνε δύο γυναίκες συμβολαιογράφοι, πλην των καταστημάτων, των όποιών όλοι οι υπάλληλοι είνε γυναίκες, είδα γυναίκας διανομείς γυναίκας να πωλούν εις τους δρόμους με το κάθρο

και εις τα τυπογραφεία και τα δημοσιογραφικά γραφεία τη έλαφροτέρην έργασίαν έκτελοϋν γυναίκες.

"Η Λειψία είνε κάτι τι ψυχρόν πολύ και σοβαρόν. Τα σπίτια όγκώδη, συμμετρικά, ίσχυ, δέν έχουν τον γοθικόν ρυθμόν με τους τρούλλους και τους πυργίσκους ό όποιος δίδει τόσην χαράν εις άλλας βορείους πόλεις, είνε κατάφυτος. "Αλλά τόσον τα δένδρα αυτά είνε συμμετρικά πεζά τεχνητά ώστε ή φύσις έδω φαίνεται κάτι τι τιχασσευμένον, περιωρισμένον, άνούσιον όπως θα ήτο μία νεράιδα ζωγραφισμένη με καπέλλο, με γάντια και με κορσέ· πολλάκις μου έρχεται εις τον νοϋν ή φράσις του "Ελληνος εκείνου ό όποιος τρελλός με την θάλασσαν και τας κυματοειδεις κορυφάς των "Ελληνικών όρείων είπε διά κάποιον μέρος της Ευρώπης ότι είνε κατάφυτος άηδία, ό καιρός είνε γλυκύτατος άκόμη και επειδή το βράδυ με την λάμψιν των ήλεκτρικών δέν φαίνεται το μαϋρον χρώμα των σπιτιών και πωλούν άνθη πηλλά εις τους δρόμους μου άρέσκει να φαντάζομαι ότι είμι εις την όδον Σταδίου, με την διαφοράν ότι εις την Λειψίαν ή όδός Σταδίου δέν είνε μοναδική, άλλ' υπάρχουν είκοσι τουλάχιστον δρόμοι με τα αυτά φωτα, με την αυτήν κίνησιν και την αυτήν δενδροφυτείαν.

Μία ταξειδιότης

Μην κάμνετε χρήσιν διά την κόμπην σας και την των τέκνων σας ή μόνον του γνησιου ΠΕΤΡΕΛΛΙΟΥ ΉΛΕΝ άντισηπτικού και αναγεννητικού, Πωλείται εις άπαντα τα Φαρμακεία, μυροπωλεία κ.τ.λ. "Αποθήκη F. Vibert, Lyon [Γαλλία].

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ή "Εθνική Τράπεζα της "Ελλάδος

Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγή Σαφής) το καλύτερον επί-
τροπέζον, άκραιον του "Εβάν και Βισού
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ ("Αποκλειστική
παραγωγή εις όλων των πη-
γών), κατά της φερμάσεως,
λιθόσεως, αρθριτισμού,
νόσων των νεφρικών όρ-
γάνων

ΚΥΛΛΗΝΗΣ ("Απο-
κλειστική παραγωγή-
σις) κατά των παθήσεων
των αναπνευστικών όρ-
γάνων, άσθματος, καταρ-
ρων, δυσπεψιών, μητρι-
κών παθήσεων κ.τ.

ΟΣΣΗΣ (ΤΣΑΓΕΖΙ)
("Αποκλειστική πα-
ράγωγή εις τον κό-
σμον κατά την γνώμην του Γάλλου "Ακαδημαϊκού Ρομπέν) άσθμα, σιδηροχόν,
αλλοκαχόν, τονωτικόν, κατά της ακαμψίας, κλωροσώφ, άνθρακίς έξοθενήσεως κ.τ. &c
έπιδρασειον, σφραγιστόν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ—"Αριθμός 14